

ἀποκαλύπτεται καθ' ἑκάστην καθαρότερον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ παρατηρητοῦ.

Οὐδόλως δυσχερὲς ἐστὶ τὸ νοῆσαι πῶς τὰ σύγχρονα πνεύματα ἠσθάνθησαν ἄμετρον στοργὴν πρὸς τὴν διανοητικὴν ἀλήθειαν. Ἀπὸ τινων ἐτῶν ἡ ἐπιστημονικὴ σκέψις ἐξελθοῦσα τῶν χημικῶν ἐργαστηρίων καὶ τῶν μουσείων διεκδικεῖ τὰ δικαιώματά της ἐπὶ τῆς διανοητικῆς χορείας τῆς ἀποτελουμένης ἀπὸ τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν φιλοσοφίαν, τὴν πολιτικὴν καὶ τὴν ἠθικὴν, καὶ οὕτως ἡ ἐν τῇ σκέψει ἀλήθεια ἐκχειλίζεται πανταχόθεν ἐν τῷ κόσμῳ. Τίς δ' ἐστὶν ἡ διαδήλωσις τῆς διανοητικῆς ἀληθείας ἐὰν οὐχὶ ἡ φιλαλήθεια ἐν τοῖς λόγοις καὶ ἐν ταῖς πράξεσι; Δὲν ὑπάρχει ἐν τῇ συγχρόνῳ φιλοσοφίᾳ ἀξίωμα μᾶλλον γόνιμον τῆς ὑπὸ τοῦ Ἑρβέρτ Σπένσερ οὕτως ὀρισθείσης θεωρίας: «Ἡ ἀλήθεια τίθησι τὰ ἡμέτερα πνεύματα ἐν ἐντελεῖ ἀρμονίᾳ πρὸς τὰς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς ἡμῶν ὑπαρχούσας πραγματικότητας καὶ οὕτως ὥστε ἡ διανοητικὴ καὶ ἡ ἠθικὴ ἀλήθεια εἰσὶ στενῶς συνδεδεμέναι ἐν

τῇ εὐρείᾳ ἐλικοειδεῖ κινήσει δι' ἧς ὁ ἄνθρωπος ἐτέθη βαθμηδὸν ἐν πλήρει ἀρμονίᾳ πρὸς τὸν ἐν ᾧ οἰκεῖ κόσμον, ἐπομένως οὐδεὶς ὑπάρχει κίνδυνος μήποτε ἡ πτώσις τῶν βακτηριῶν ἐκείνων, ὧν ἐχαράξαμεν τὴν ἱστορίαν, ἀφήσῃ κλονουμένην τὴν ἀλήθειαν. Χάρις εἰς τὸ ἀδιάκοπον ῥεῦμα, τὸ μεταξὺ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου ὑπάρχον, ἡ πρόοδος τῆς ἀληθείας ἔσται σταθερωτέρα καὶ μεγαλοπρεπεστέρα ἢ εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν. Ἐὰν οἱ μέλλοντες χρόνοι πέπρωται νὰ ἰδῶσι ποτε ἐπαναλαμβάνουμένην τὴν μεγάλην ἐκείνην συζήτησιν ἣτις ἐγένετο ἐνώπιον τοῦ βασιλέως Δαρείου ἐπὶ τοῦ ζητήματος. «Τί τὸ πάντων ἰσχυρότατον;» τὸ συμπέρασμα ἔσται ὡς τότε, ἡ ἀλήθεια. Καὶ οἱ λαοὶ ὁμοφώνως θέλουσιν ἐπαναλάβει μετὰ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἑσδράς «*Magna est veritas et praevalet*». (Μεγάλη ἐστὶν ἡ ἀλήθεια καὶ ὑπερισχύει).

Νικόλαος Γ. Οἰκονομίδης.

ΜΥΘΟΙ.

Ὁ ἐν Κεφαλληνίᾳ Καθηγητὴς Μ. Κ. Κρίσπης, ἀντεπιστέλλον μέλος τοῦ Μουσείου καὶ τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Εὐαγ. Σχολῆς, διευθύνει πρὸς τὸν Ὁ μ η ρ ο ν τοὺς ἐπομένους μύθους ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἐλληνικῇ μετὰ παραφράσεως εἰς τὴν καθομιλουμένην· ἀσμένως δὲ καταχωρίζομεν διὰ τε τὴν χάριν καὶ διὰ τὴν ὡραίαν γλῶσσαν, ἐλπίζοντες ὅτι ὁ λόγιος καθηγητὴς θέλει ἐπιστείλει ἡμῖν διάφορα ὅμοια ἔργα.

Η ΠΥΓΟΛΑΜΠΙΣ.

Πεποιήται μοι ὁ μυθίαμβος οὗτος ἐν σκάζουσιν Ἰππωνακτείοις στίχοις μιμήσει τοῦ ριᾶ. περὶ λύχνου μύθου τοῦ Βαβρίου καὶ τοῦ ἐν δευτέρας ἐκδόσεως Φιλολογικῶν Παρέργων σελίδι 603 γ'. μύθου Φιλίππου τοῦ Ἰωάννου. Οὐ μέντοι καὶ τὸν τόνον ὥσπερ ὁ Βάβριος ἐπὶ τῆς παραληγούσης ἀεὶ τῶν σίχων συλλαβῆς ἐπιτηδεῦσαι ᾤήθη· τοῦτο γὰρ τοῦ παρακμάζοντος ἐλληνισμοῦ λογίζεται, ὅτε κατὰ μικρὸν τὴν προσωδίαν ἤρξατο ἐκνικᾶν ὁ τόνος. Οὐδὲ μὴν ἰωνισμοῖς οὐδὲ σπονδαῖς ἀεὶ τῷ ἐσχάτῳ ποδὶ κατ' ἐκεῖνον χρῶμαι, ἀλλὰ καὶ τροχαίῳ, ἀδιάφορος γὰρ ἡ τελευταία παντὸς στίχου συλλαβή. Τὸ δ' ἐν μετρικῆς Βενθύλου σελίδι 88ῃ εἰρημένον, ὡς κατὰ τὸν πέμπτον πόδα τοῦ χωλιαμβικοῦ τριμέ-

πρου οὐκ ἐγγωροίη σπονδεῖος ἄτε βαρύνων τὸν στίχον, θεωρητικώτερον μᾶλλον ἢ ἀληθέστερον.

Ἡ πυγολαμπὶς ἐκχέουσ' ἐν λειμῶνι,
 θέρους δι' ὄρφνης νυκτίας ἀμυδρὸν φῶς
 μέγ' ἐφρόνει· πῖ τῷδε, κἀναβλέψασα
 πρὸς τὴν ἑναστρον ἄντυγ' ἐξηύδα τοῖα :
 «ὦ πολλὰ χαίρετ' ὑψίπλαγκτοι φωσιτῆρες,
 »ὕμᾱς προσεννέπω γὰρ ὡς κασίγνητος,
 »ἰδοὺ φύσιν λέλογχα τὴν αὐτὴν ὑμῖν·
 »σέλας γὰρ ἔνδον εἰσαεὶ τίκτω, καὶ γῆς
 »ὑπερθε βάλλω· δεῦτε σὺν σπουδῇ κάμοι
 »χῶρον κενώσατ' οὐρανὸν κατ' αἰπεινόν,
 »ὅπως ἐν ὑμῖν ἄστρον ὡς νέον λάμπω.»
 Μεταξὺ ταῦτ' αὐδῶσαν ἀγρότης βαίνων
 οὐκ ὄμμα προσβαλὼν δὲ τῷ βραχεὶ ταύτης
 φέγγει, πατεῖ σθένυσί τ' εἰς αἰεὶ τοῦτο
 ὃ δῆτ' ἐτόλμα συγκρίνειν ἀφραίνουσα
 πρὸς ὑψιθώκους ἀστέρας καὶ τηλαυγεῖς.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ. Καὶ τῶν καθ' ἡμᾶς εἰσίδοις ἂν οὐ παύρους
 ποιουμένους ἔργον θάμ' ἀσβολοῦν χάρτην·
 σπουδὴν τίθενται δ' ὧδε τοὺς ἄλλους πείσαι
 ὡς τυγχάνουσι συγγραφεῖς καὶ ποιηταί,
 ὥστε προχεύειν φῶτα τοῖσι λαοῖσι
 πρῶτοί περ ἀνδρῶν φωτὸς αὐτοὶ χρήζοντες.

Η ΚΩΛΟΦΩΤΙΑ.

Ἡ κωλοφωτιά μιὰ νύκτα ἔρπουσα μὲς στὸ λιβάδι
 ἔχυνε τὸ καλοκαῖρι φῶς ὀλίγον στὸ σκοτάδι.
 Πρὸς τὸν οὐρανὸν μὲ τᾶστρα ὑπερήφανα κυττάζει
 καὶ ἀπευθυνομέν' εἰς ταῦτα μετὰ στόμφου ἀνακράζει :
 «Χαίρετε, ὦ ἀδελφοί μου, τρέχοντες ὑπὲρ τὴν κτίσιν,
 »μὲ ἐσᾶς ἰδέτε ἔχω τὴν ἰδίαν καὶ ἐγὼ φύσιν,
 » ἐπειδὴ γεννῶ ἐντός μου
 »φῶς διηνεκῶς καὶ χύνω εἰς τὴν ἑκτασιν τοῦ κόσμου.
 »Ἐλα στοῦρανοῦ τὰ ὕψη ἐτοιμάσατέ μου θέσι
 »γιὰ νὰ λάμπω νέον ἄστρον μετὰ σᾶς καὶ ἐγὼ στή μέση.»
 Ἐνῷ ἔλεγε δὲ ταῦτα ἕνας χωρικός τυχαίως
 ὅστις ἀπὸ κεῖ ἐπέρνα, δίχως νὰ ἰδῇ βεβαίως

τὸ ἀδύνατόν της φέγγος, ἀπροσέκτως τὴν πατάει
καὶ διὰ παντός τὸ φῶς της οὕτω σβέσθηκε καὶ πάει,
τὸ ὅποιον νὰ συγκρίνῃ εἶχε τὴν ἀνοησίαν
πρὸς τὴν θαυμαστὴν τῶν ἀστρῶν λάμψιν καὶ τὴν αἰωνίαν.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ. Πόσοι καὶ εἰς τὸν καιρόν μας τῶν χαρτιῶν μελανωταὶ
νὰ μᾶς πείσουν θέν πῶς εἶνε συγγραφεῖς καὶ ποιηταί·
Ὅτι στοὺς λαοὺς ἀόκνως μεταδίδουσι τὰ φῶτα
ἐνῷ ἔχουν χρεῖαν φώτων ὑπὲρ πάντας αὐτοὶ πρῶτα.

ΤΟ ΤΕΚΟΝ ΟΡΟΣ.

(*Αἴσωπος Φαῖδρος IV 21. Lafontaine V, 10*)

Κοιλοπόννα ἐν βουνὸν
νύκτας τρεῖς καὶ τρεῖς ἡμέρας,
καὶ κραυγὰς ἐξέβαλλεν
ὅλον ἐν δυνατωτέρας.

Τᾶλλα ὄρη ἀντηχοῦν
στὴν φωνήν του τὴν βροντώδη,
κὶ ὅλα τὰ περίχωρα
ἐσηκώθησαν στὸ πόδι.

Προσεδόκων ἐκθαμβὰ
ὅτι μέλλει νὰ γεννήσῃ,
κάποιαν μεγαλόπολιν
ὥσάν Λόνδραν ἢ Παρίσι.

Αἱ φωναὶ μακρότεραι
καὶ πυκνότερ' ἀποβαίνουν,
κ' αἱ πολλαὶ του κορυφαὶ
μὲ τρομώδη παλμόν χαίνουν.

Ἐξαφνα κατέληξαν
τόσον βοητὸν καὶ φρίκη
νὰ γεννήσῃ ἐν μικρὸν
καὶ κοινότατον ποντίκι.

Νὰ χαθῇς καὶ μοῦτζαί σου
ὅλοι πέριξ ἐκφωνοῦσι,

καὶ τὰ νῶτα ἕκαστος
στρέφουν καὶ ἀναχωροῦσι.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Πόσα ἀνθρωποβουνὰ
ἐπὶ τῆς γήινης σφαίρας
προπαρασκευάζονται
νύκτας ὅλας καὶ ἡμέρας.

Ὑποθέτεις μέγα τι
πῶς θὰ φέρωσιν εἰς πέρας,
κ' ἐξαγόμενον αὐτῶν
ἓνα ποῦφ, ἓνας ἀέρας.

Ὡς ἐκ τούτου ὁ λαὸς
λέγει λίαν προσφυῶς :
Ὅπ' ἀκοῦς πολλὰ κεράσια
βάστα καὶ μικρὰ καλάθια.

Μ. Κ. ΚΡΙΣΠΗΣ.